

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Α'

8 ΜΑΡΤΙΟΥ 1924

ΑΡΙΘ. 41

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αριθ. Πρωτ. 430 Έν' Αθήναις τῆ 1ῃ Μαρτίου 1924
Δεκπ. 123

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπανειλημμένως διασκεφθεῖσα περὶ τοῦ ζωηρῶς ἐπασχολούντος τὴν ἑλληνικὴν κοινωσίαν ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου, ἐν τῇ συνεδίῳ τῆς 27 Δεκεμβρίου 1923 ἀπεφάσισεν ὅπως προβῆ εἰς σχετικὴν πρότασιν πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ δι' αὐτοῦ πρὸς τὰς λοιπὰς Ἀυτοκεφάλους Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας, συνυποδεικνύουσα ἅμα καὶ τρόπον λύσεως τοῦ ζητήματος. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Γρηγόριος Ζ' μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν Ἱεράς Ἐνδημούσης Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ἀποδεξάμενος τὴν πρότασιν τῆς Ἱεράς Συνόδου καὶ ἀναγνωρίσας τὴν ἐπιέγουσαν ἀνάγκην τῆς ἐπιλύσεως τοῦ ζητήματος, πρὸς πρόληψιν τῆς περαιτέρω δεινῆς καὶ ἐπιζημιωτάτης ἡμερολογιακῆς συγχύσεως καὶ ἀνωμαλίας, δι' ἐπίσημον γράμματος ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου ἐν. ἔ. ἀνήγγειλε πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ τηλεγραφήματος ἀπὸ 24 Φεβρουαρίου ἐπανάλαβεν, ὅτι ὀριστικῶς ἀπεφασίσθη ὅπως ἢ κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον 10ῃ Μαρτίου 1924 «λογισθῆ καὶ ὀνομασθῆ καὶ ἐορτασθῆ ὡς 23 Μαρτίου τοῦ ἡμετέρου ἐορτολογίου... Προκειμένων δὲ περὶ τοῦ Πάσχα καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένων κινητῶν ἐορτῶν, αὗται, μέχρι τῆς ὀριστικῆς καὶ τούτου τοῦ σημείου διαρρυθμίσεως, θὰ φυλάττωσι, τὸ γενῶν, τὴν κατὰ τὸ ἄχρι τοῦδε Πασχάλιον θέσιν αὐτῶν ἐν τῷ ἐορτολογίῳ, ἀπλῶς ἀδεξιόμοιων κατὰ 13 τῶν ἡμερομηνιῶν, τῶν κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον ὑπολελογισμένων ἡμερῶν τοῦ ἐορτασμοῦ αὐτῶν καὶ σημειουμένων τοιοῦτοτρόπως καὶ τῶν κινητῶν ἐορτῶν κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον, πρὸς προφυλακὴν ἀπὸ τῆς συγχύσεως». Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, συμφώνως τῇ ἀποφάσει τῆς Ἱεράς Συνόδου, παρεδέχθη, χάριν τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ

λαοῦ, τὴν ρύθμισιν ταύτην τοῦ ζητήματος διὰ τῆς ἀπαραιτήτου καταστάσεως διορθώσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου.

Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δὲν ἐπεκράτει πάντοτε τὸ αὐτὸ χρονολογικὸν σύστημα, οὐδ' ἐγένετο χρῆσις ἡμερολογίου διαφόρου τοῦ ἐν τῇ χριστιανικῇ κοινωσίᾳ ἐκάστοτε ἐπικρατοῦντος, διότι τοῦτο χρησιμεύει πρὸς διακανονισμόν τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου, πρὸς ὃν ζητεῖ πάντοτε ἡ Ἐκκλησία νὰ προσσαρμόζη τὸν κοινωνικὸν βίον. Ὅθεν ἡ Ἐκκλησία ἀπέκρουε τοὺς περιδεῶς παρατηρουμένους μῆνας καὶ καιροὺς καὶ ἐνιαυτοὺς καὶ νομηνίας (Γαλατ. 4,10. Κολοσ. 2,16) καὶ ἐρρυθμίζεν ἐλευθέρως τὰ εἰς τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην διαίρεσιν ἢ ὀνομασίαν τοῦ χρόνου ἀναφερόμενα ζητήματα. Οὐδὲν δὲ χρονολογικὸν σύστημα ἀπέκρουσεν ἐξ ἀποφάσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ οὐδὲν αὐτῶν ἀποτελεῖ θεσμὸν ἀμετάβλητον, δογματικὸν ἢ σωτηριώδη ἔχοντα χαρακτῆρα. Ἡ Ἐκκλησία, καταργήσασα τὰς κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας ἐν χρῆσει αὐτῆς χρονολογίας καὶ μηνολογίας, παρεδέχθη τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, διότι τοῦτο εὔρην ἐπικρατοῦν ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ Κράτει καὶ ἐν τῇ χριστιανικῇ κοινωσίᾳ. Κατ' αὐτὸ ἤρξαντο κανονίζομεναι καὶ αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ἐορταί, ὧν ἡ τῆς τοῦ Πάσχα, καθοριζομένη ἐν σχέσει καὶ πρὸς τὸ Ἰουδαϊκὸν ἡμερολόγιον, σοβαρὰς προκάλει ἀμφισβητήσεις καὶ διαφωνίας μεταξὺ τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν, χωρὶς ὅμως νὰ διασπᾶται ἡ ἐνότης αὐτῶν. Ἡ Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐκανόνισε τὰ τῆς ἡμέρας τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα, ὄρισάσα ὅπως τοῦτο ἐορτάζεται μετὰ τὸ Ἰουδαϊκὸν Πάσχα, ἀλλὰ βεβαίως δὲν διετάχθη ὑπὸ τῆς Συνόδου ὀρισμένον χρονολογικὸν ἢ μηνολογικὸν σύστημα, ἐπὶ δύο δ' αἰῶνας ἐξηκολούθησαν αἱ διαφωνίαι μεταξὺ Ρώμης ἰδίᾳ καὶ Ἀλεξανδρείας, ἕνεκα ἐσφαλμένων χρονικῶν ὑπολογισμῶν τῶν ἐν Ρώμῃ, χρησιμοποιοῦντων πρὸς καθορισμὸν τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα ἀτελεῖς σεληνιακὸν μηνολόγιον καὶ θεωρούντων τὴν 18ῃν Μαρτίου ὡς ἡμέραν τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἔνθα ἠκμαζον μὲν αἱ ἀστρονομικαὶ καὶ μαθηματικαὶ ἐπιστῆμαι, ἐχρησιμοποιεῖτο δὲ ἡ Διοκλητιανείος ἢ τῶν μαρτύρων λεγόμενη χρονολογία, ὠρίζετο ἀκρι-

βέστερον και επιστημονικώτερον ὡς ἡμέρα ἑαρινῆς ἰσημερίας ἢ 21 Μαρτίου. Αἱ ἐκ τοιούτων μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν χρονικῶν ὑπολογισμῶν προερχόμεναι διαφοραὶ ἦσαν τόσον μεγάλαι, ὥστε τῷ 387 λ. χ. ἐωρτάσθη τὸ Πάσχα ἐν Ρώμῃ μὲν τῇ 21 Μαρτίου, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ τῇ 25 Ἀπριλίου!

Αἱ διαφοραὶ αὗται μαρτυροῦσιν ὅτι ἡ περὶ τῆς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ἀπόφασις τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου δὲν συνεδέθη μεθ' ὠρισμένης και διὰ πάντας ὑποχρεωτικῆς χρονολογήσεως. Μόλις δὲ κατὰ τὸν σ' αἰῶνα, διὰ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Πασχαλίου κανόνος, ἐπῆλθεν ἡ ποθητὴ ὁμοφωνία. Τότε και ἡ τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐκκλησία ἐγκατέλιπε τὴν τῶν μαρτύρων χρονολογίαν, παραδεχθεῖσα μετὰ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν τὴν νέαν χρονολογίαν ἀπὸ τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρὸς ἣν προσημύσθη και ὁ Πασχάλιος κανὼν. Ἡ ἀπὸ κτίσεως κόσμου και ἡ τῶν ἰνδικτιῶνων χρονολογία ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν τῆς ἀπὸ Χριστοῦ Γεννήσεως ἐξηκολούθησαν ὑπάρχουσαι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, μόλις δὲ κατὰ τὸν ιζ' αἰῶνα δι' ἀποφάσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κατηργήθη ὀριστικῶς ἡ χρῆσις τῆς ἀπὸ κτίσεως κόσμου χρονολογίας, ἡ δὲ τῶν ἰνδικτιῶνων διατηρεῖται, ἀγνοουμένη ὅμως ὑπὸ τῶν πολλῶν. Σὺν τῷ χρόνῳ και ἡ πρώτη τοῦ ἔτους τῆς χρονολογίας τῶν ἰνδικτιῶνων (1 Σεπτεμβρίου) ἀντικατεστάθη διὰ τῆς 1 Ἰανουαρίου, ὡς πρώτης τοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐπικρατήσαντος ἔτους τοῦ πολιτικοῦ ἡμερολογίου, παραμείνασα μόνον ὡς ἐκκλησιαστικὴ τελετή.

Σκέψις δ' ἐγένετο κατὰ τοὺς μέσους χρόνους και περὶ διορθώσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, διότι οἱ Ἕλληνες σοφοὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως διέγνωσαν τὴν ἔνεκα ἐσφαλμένων ὑπολογισμῶν ἐπερχομένην διαφορὰν τοῦ ἔτους τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἀπὸ τοῦ πραγματικοῦ, ἢτοι τοῦ τροπικοῦ ἔτους.

Ἡ χρονικὴ διάρκεια τοῦ ἔτους κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, δὲν συμπίπτει ἀκριβῶς πρὸς τὴν διάρκειαν τοῦ τροπικοῦ ἔτους, ἀλλ' ὑπερέχει αὐτῆς κατ' ὀλίγα μὲν λεπτὰ ἐτησίως, κατὰ μίαν δὲ σχεδὸν ἡμέραν ἀνὰ 128 ἔτη. Οὕτως ἀπὸ τοῦ ἔτους 325, κατ' ὃ συνεκλήθη ἡ Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, και καθ' ὃ ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν, διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ὑπελογίσθη ἡ 21 Μαρτίου ὡς ἡμέρα τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας, μέχρι σήμερον παρουσιάζεται διαφορὰ 13 ἡμερῶν. Ἡ ἰσημερία δηλονότι γίνεται κατὰ 13 ἡμέρας ἐνωρίτερον τῆς πρὸ δέκα και ἕξ αἰῶνων ὑπολογισθείσης ἡμερομηνίας αὐτῆς και ἐπομένως ἡ 21 Μαρτίου τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου εἶναι πράγματι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ 8 Μαρτίου αὐτοῦ. Τοῦτο

σημαίνει ὅτι αἱ ἀκίνητοι ἑορταί, αἱ συνδεδεμέναι μεθ' ὠρισμένων ἡμερομηνιῶν, δὲν ἐορτάζονται σήμερον κατὰ τὰς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καθορισθείσας ἡμέρας, ἀλλὰ 13 ἡμέρας βραδύτερον, ἢτοι οὐχὶ κατὰ τὰς πραγματικὰς και ἀληθεῖς αὐτῶν ἡμερομηνίας. Εἰδικώτερον δὲ προκειμένου περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, τὸ ἀνωτέρω λάθος τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου και ἐσφαλμένοι τινὲς ὑπολογισμοὶ τοῦ Πασχαλίου κανόνος ἀπομακρύνουσιν αὐτὴν κατὰ πολλὰς ἡμέρας ἀπὸ τῆς καθορισθείσης ὑπὸ τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου χρονικῆς βάσεως, ἐπομένως δὲν τηρεῖται ἀκριβῶς ἡ διάταξις τῆς Συνόδου. Πρὸς ἐπάνοδον εἰς τὴν κανονικὴν ἀκριβειαν δέον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ πραγματικὴ ἑαρινὴ ἰσημερία, διότι ὁ Πασχάλιος Ἀλεξανδρινὸς καιὼν δὲν προέβλεψε τὴν ἔνεκα τοῦ σφάλματος τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου μετακίνησιν αὐτῆς.

Και τότε μὲν οἱ Ἕλληνες τῆς Κωνσταντινουπόλεως δὲν προέβησαν εἰς τὴν διορθώσιν, κατὰ δὲ τὸν ις' αἰῶνα ἐπὶ Πάπα Γρηγορίου ΙΓ' ἡ Ἐκκλησία Ρώμης προβάσα εἰς αὐτὴν συμμετέβαλε και τὸν Πασχάλιον κανόνα κατὰ τρόπον ἀντιβαίνοντα εἰς τὴν διάταξιν τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἡ μεταβολὴ δὲ αὕτη ἀποτελεῖ τὸ κυριώτατον γνώρισμα τῆς Γρηγοριανῆς χρονολογήσεως ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἐπόψεως. Ἡ Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἠθέλησε νὰ συνεορτάζωσι πάντες ὁμοῦ οἱ Χριστιανοὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὸ Πάσχα και δὴ μετὰ τὸ Ἰουδαϊκὸν Πάσχα. Ἀλλ' ἡ Γρηγοριανὴ μεταρρύθμισις παρεβίασε τοὺς ὄρους τούτους. Ὅθεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία οὔτε παρεδέχθη, οὔτε δύναται νὰ παραδεχθῇ αὐτὴν κατὰ τοῦτο. Αὕτη ἄλλως τε δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένη ἑτέρων, κοινῶν πρὸς τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ἑλλείψεων, ὧν ἔνεκα και ὑπὸ τῶν Δυτικῶν λαῶν ζητεῖται ἡ διορθώσις αὐτῶν. Πάγκοινος δὲ ἀπέβη ὁ πόθος καθορισμοῦ ἀκριβοῦς τινος ἡμερολογίου ἀπηλλαγμένου τῶν ἑλλείψεων τοῦ νῦν ἐπικρατοῦντος παρὰ πᾶσι τοῖς λαοῖς πολιτικοῦ ἡμερολογίου.

Τὰ Ὁρθόδοξα Κράτη, χάριν τῶν διεθνῶν πολιτικῶν, οικονομικῶν, ἐμπορικῶν και ποικίλων ἄλλαν σχέσεων τῶν λαῶν αὐτῶν, πρὸς τοὺς λοιποὺς λαοὺς, μεθ' ὧν διατελοῦσιν ἐν ἐπικοινωνίᾳ, ἠναγκάσθησαν ν' ἀποδεχθῶσι τὸ νέον πολιτικὸν ἡμερολόγιον ὡς πρὸς τὰς ἀνωτέρω ἑξωτερικὰς σχέσεις, ἀλλ' ἔνεκα τῆς μεταξὺ αὐτοῦ και τοῦ ὀρθοδόξου ἐορτολογίου διαφορᾶς τῶν 13 ἡμερῶν, ἀπερίγραπτος σύγχυσις παρήχθη και ἀνωμαλία οὐ μόνον ἐν τῷ κοινωνικῷ, ἀλλὰ και ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ β'ῳ, ἐντεῦθεν δὲ και βλάβη θρησκευτικὴ και ἠθικὴ και κίνδυνος ἀποξενώσεως τῶν ὀρθοδόξων λαῶν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπειδὴ δὲ τὸ πολιτικὸν ἡμερολόγιον, ὀριστικῶς ἐπι-

κρατήσαν ἐν ταῖς Πολιτείαις τῶν Ὁρθοδόξων λαῶν δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀρθῆ, αἱ Ἐκκλησίαι αὐτῶν δὲν ἠδύναντο νὰ μείνωσιν ἀδιάφοροι πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο, ἐπιτακτικὴ δὲ ἀνάγκη ἐπέβαλλε τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Πρὸς τοῦτο πλεῖστοι διεξήχθησαν συζητήσεις καὶ ἐπιστημονικαὶ ἐγένοντο μελέται, ἀπεδείχθη δὲ καὶ ἀνωμολογήθη παρ' ἀπάντων ὅτι οὐδὲν ἀπολύτως δογματικὸν ἢ κανονικὸν κώλυμα ὑπάρχει πρὸς διόρθωσιν αὐτοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν κατέστη δυνατὴ ἡ ριζικὴ διόρθωσις, πρὸς πρόληψιν τῆς περαιτέρω συγχύσεως τῶν ὀρθοδόξων λαῶν ἀπεφασίσθη ἡ ἄρσις τῆς διαφορᾶς τῶν 13 ἡμερῶν, ἀποτελοῦσα τὴν βᾶσιν τῆς διορθώσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Ἐπετεύχθη δὲ αὕτη διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὅπως ἡ κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον 10 Μαρτίου τοῦ ἔτους τούτου λογισθῆ, ὀνομασθῆ καὶ ἑορτασθῆ ὡς 23 Μαρτίου.

Κατὰ τὴν διόρθωσιν ταύτην τοῦ ἐν χρῆσει τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου εἰς τὸ ἔξῃ· ἐν μόνον ἐν Ἑλλάδι θὰ ὑπάρχῃ ἡμερολόγιον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ διὰ τὴν Πολιτείαν. Αἱ ἀκίνητοι ἑορταὶ θὰ συμπίπτωσι καὶ θὰ ἑορτάζωνται κατὰ τὰς ἀνεκαθεν ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καθωρισμένας ἡμέρομηνίας αἱ δὲ κίνηται ἑορταὶ κατὰ τὰς ἐν τῷ Πασχαλίῳ ἡμέρας, ὀνομαζομένας ὅμως διὰ τῶν ἡμερομηνιῶν τοῦ διορθωμένου ἡμερολογίου. Οὕτω δὲ τὸ Πάσχα τοῦ 1924 θὰ ἑορτασθῆ τῇ 27 Ἀπριλίου (ἦτοι τῇ 14 Ἀπριλίου κατὰ τὸ Πασχάλιον) ἀμετάβλητοι δὲ μένουσι καὶ πᾶσαι αἱ ἐκ τοῦ Πάσχα ἐξαρτώμεναι ἑορταί, ἀριθμούμεναι μόνον καὶ ὀνομαζόμεναι κατὰ τὴν νέαν χρονολόγησιν τοῦ διορθωμένου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Ἡ ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς θὰ ἑορτασθῆ τῇ 15 Ἰουνίου (ἦτοι τῇ 2 Ἰουνίου κατὰ τὸ Πασχάλιον). Τὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία (Παρακλητικὴ, Τριψόδιον, Πεντηκοστᾶριον) αἱ Ἀποστολικαὶ καὶ Εὐαγγελικαὶ περικοπαὶ θὰ κανονίζωνται ἀπαρἀλλάτως, ὡς καὶ πρότερον, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Πασχαλίου καὶ τοῦ Κυριακοδρομίου. Ἐξαιρετικῶς κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, ἐπειδὴ ἡ συνταύτισις τῶν ἡμερομηνιῶν θὰ ἐπέλθῃ τῇ 10]23 Μαρτίου, ἡ μνήμη τῶν ἁγίων τῶν συγχωνευομένων ἡμερῶν 10-23 Μαρτίου τοῦ ἑορτολογίου θὰ τελεσθῆ τῇ Β' Κυριακῇ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς. Τῇ 25 Μαρτίου, ἦτοι δύο ἡμέρας μετὰ τὴν συνταύτισιν τῶν ἡμερομηνιῶν, θὰ ἑορτασθῆ ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ ὡς ἐκκλησιαστικὴ καὶ ὡς ἐθνικὴ ἡμῶν ἑορτὴ, προλαμβανομένης τῆς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος παρατηρηθείσης μεγάλης συγχύσεως. Ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγ. Γεωργίου, κατ' ἀνάλογον διάταξιν τοῦ Τυπικοῦ τῆς Ἐκκλησίας, θὰ μετα-

τεθῆ καὶ θὰ ψαλῆ τῇ Δευτέρᾳ τῆς Διακαινησίμου μετὰ τῆς Ἀναστασίμου Ἀκολουθίας. Ἄλλαι δὲ τινες λεπτομέρειαι ἐν συνεννοήσει καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν θὰ κανονισθῶσιν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, αὐστηρῶς μὲν ἐχομένης τῶν ἱερῶν παραδόσεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς σωτηρίας δὲ καὶ προκοπῆς τῆς ἐπὶ τὸ κρεῖττον τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ λαοῦ προμυθουμένης.

Ταῦτα εἰς ἐκτέλεσιν τῆς περὶ διορθώσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῖς Σεβασμιωτάτοις Ἱεράρχαις ἀνακοινοῦντες, παρακολοῦμεν ὅπως διαταχθῶσι παρ' αὐτῶν τὰ δέοντα, ἵνα συμφώνως πάντες ἄγωμεν τὰς ἁγίας ἑορτὰς καὶ ἐν μιᾷ καρδίᾳ δοξάζωμεν καὶ ἀνυμνῶμεν τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ Κυρίου, τοῦ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἔξουσίᾳ θεμένου καρρῶς καὶ χρόνου, ἑορτάζωμεν δ' ἐν ἀγνότητι ψυχῆς καὶ πεφωτισμένη εὐσεβεῖα ὡς νέον φύραμα, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, «Καὶ γὰρ τὸ Πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός· ὥστε ἑορτάζωμεν μὴ ἐν ζύμῃ παλαιᾷ, μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλ' ἐν ἀζύμοις εὐλικρινείας καὶ ἀληθείας» (Α'. Κορ. 4, 7 8).

† Ὁ Ἀθηνῶν, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος
 Ὁ Α' Γραμματεὺς
 Ἀρχιμ. Θεόκλητος Παναγιωτόπουλος

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν Ἀπόκρεω αἱ Ἀθῆναι κατελήφθησαν ὑπὸ ἀκρατήτου χορομανίας. Καὶ ὁ κόσμος φρενήρης διασκεδάζει. Ἀλλὰ δὲν ἀποχαλινοῦνται μόναι αἱ φρένες. Καὶ κατὰ τὰς νύκτας ἡ πόλις μεταβάλλεται εἰς μαινάδα διασκορπίζουσαν ἐν τῇ μέθῃ τῆς ἀμύθητα χρημάτων ποσᾶ. Ὑπάρχει λοιπὸν ἐν Ἑλλάδι ζήτημα προσφυγικόν, καὶ εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἑκατοντάδας χιλιάδων ἀνθρώπων βασανίζει τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς τῆς αὔριου :

§§ Ἐπιφανὴς ξένος κληρικός, ἐπὶ μακρὸν ἐν Τουρκίᾳ ζήσας, ἐν συνεντεύξει αὐτοῦ δημοσιευθεῖσα ἐν γαλλικῇ ἐφημερίδι τῶν Παρισίων ἐξέφρασε τὸν πόνον του διὰ τὴν ἐν Ἀνατολῇ δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν, «διότι ἡ Εὐρώπη ἐλησμόνησεν ὅτι οἱ χριστιανοὶ εὐρίσκοντο ἐν Κων)πόλει, Σμύρνῃ καὶ Ἀρμενίᾳ πολὺ πρὸ τῶν Τούρκων, καὶ ὅτι αἱ χώραι αὗται δὲν ὑπῆρξαν ἀποκλειστικῶς τουρκικαὶ παρὰ μόνον ὅταν οἱ Τούρκοι στρατιωτικῶς κατεδυνάστευον ἀπεριγράπτως τοὺς χριστιανούς». Ὁ ἐπιφανὴς κληρικός δὲν εὐρίσκειται ἐν τῇ ἀληθείᾳ. Ἡ ἱστορία δὲν λησμονεῖται, καὶ

ὁσάκις λησμονεῖται εἶναι εὐκόλου νὰ γνωσθῆ. Δὲν ἐλησμόνησε λοιπὸν ἡ Εὐρώπη τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν ἔθνα-λογικὴν σύστασιν τῆς Τουρκίας, ἀλλ' ὅταν καὶ ἐπὶ 500 ἔτη οἱ χριστιανοὶ κατεδυναστεύοντο καὶ ἐσφά-νοντο ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν μι-κρᾶσιατικὴν συμφορὰν ἄπειροι πληθυσμοὶ κατεδικά-ζοντο εἰς ἐξόντωσιν, ἡ Εὐρώπη ἤνοιγεν ἐμπορικὰ κα-τάστιχα καὶ ἀνεξήτει ποῖα καὶ πόσα συμφέροντα ἔχει καὶ θὰ ἔχη ἐν Τουρκίᾳ, μετονοήσασα δὲ ὅτι εἶχε πρὸς μικρὸν προγράψει αὐτὴν ὡς χώραν, πολιτισμοῦ ἀνεπί-δεκτον.

§§ Οὐχὶ ἅπαξ ἀναγνώσκομεν ἐν τῷ τύπῳ δημοσι-εύματα, θέματα ἔχοντα τὴν ἀπρεπὴ καὶ ἀνάρμοστον ἱερέων τινῶν ἐμφάνισιν κατ' αὐτὰς τὰς ἱεράς στιγμὰς τῆς ἐπιτελέσεως τῶν ἱερατικῶν τῶν καθηκόντων εἴτ' ἐντὸς τοῦ ναοῦ, εἴτε καὶ κατὰ τὰς οἴκοι ἱεροπραξίας. Δησιμονοῦντες, ὅτι δεόν νὰ εἶνε τὸ πρότυπον τῆς εὐ-πρεπείας, τῆς κοσμιότητος καὶ τῆς ἱεροπρεπείας ὡς μυσταγωγοὶ καὶ χειραγωγοὶ πνευματικοὶ καὶ ἠθικοὶ τῶν χριστιανῶν, ἐκτρέπονται καὶ εἰς λόγους καὶ εἰς πράξεις ἀναρμότους εἰς τὸ ἱερόν των ἀξίωμα, ὧν αἱ ἐλάχισται εἶνε αἱ διαρκούσης τῆς ἱεροτελεστίας ἀστειολογίαι καὶ δὴ καὶ συζητήσεις πρὸς τοὺς οἰκεί-ους, ἰδίᾳ κατὰ τὴν τέλει τοῦ μυστηρίου τοῦ Βαπτί-σματος. Αἱ τοιαῦται ἐλευθεριότητες, καὶ διὰ τοῦ τύ-που ὑπὸ οἰουδήποτε τύπον διαδιδόμεναι, βεβαίως δὲν εἶνε πρὸς ὄφελος τοῦ Κλήρου καὶ αὐτῆς τῆς θρη-σκείας.

§§ Δὲν ἐφθάσαμεν ἀκόμη εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο τοῦ πολιτισμοῦ, ὥστε νὰ μὴ ἔχωμεν ἀνάγκην ἀπαγορευτι-κῶν ὑπομνήσεων περὶ τοῦ ὅτι δὲν πρέπει νὰ πτύωμεν ὅπου δὴ ποτε ἐν δημοσίοις τόποις. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἡ ἀνθυγιεινὴ καὶ ἀγροῖκος αὕτη ἀπρέπεια εἶνε τόσον συμφυῆς εἰς τινὰς τοῦλάχιστον, ὥστε νὰ γεν-νᾶται ἡ σκέψις ἀναρτήσεως παρομοίων πλακῶν καὶ ἐντὸς τῶν ναῶν, ἐφ' ὅσον μάλιστα καὶ τῶν ἱερέων τινές, δυστυχῶς, ἐπιλανθάνονται ἑαυτῶν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

— Ὁ Μακ. Πατριάρχης Ἱεροσολύμων διὰ γραμ-μάτων αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπὸ 23 Ἰανουαρίου καὶ 8 Φεβρουαρίου ἐν. ἔ. ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν μέχρι τοῦδε ἀποστολὴν 289 4]8 λιβρῶν Ἀγγλίας, προερχομένων ἐκ τῶν ὑπὲρ τοῦ Πα-ναγίου Τάφου εἰσφορῶν, «ὅπερ, γράφει ὁ Πατριάρ-χης, καθήκον ἔκταλαι ἐπιβέβληται τῷ ἡμετέρῳ φι-

λοθρήσῳ Γένει, οὗ τῆ εὐσεβείᾳ κατεπιστεύθη ἡ πε-ριμάχητος φυλακὴ τῶν σεπτῶν Σκηνωμάτων τοῦ Κυρίου ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῆ», προστίθησι δὲ ὁ Μακ. Πα-τριάρχης, ὅτι «ἀδιάλειπτος ἀναφέρεται ἀπὸ τοῦ Πα-ναγίου Τάφου καὶ τῶν λοιπῶν Παναγίων Προσκυ-νημάτων ἢ δέσεις ὑπὲρ πάντων τῶν συνδρομητῶν αὐτῶν» καὶ παρακαλεῖ, ὅπως διαβιβασθῶσι «τοῖς τε συνδρομηταῖς καὶ πᾶσι τοῖς ὀπωσδήποτε συντελοῦ-σιν εἰς ἀπαρισμὸν τῆς ἱερᾶς λογίας αἱ εὐχαριστίαι τῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν». Τὸ μέχρι τοῦδε συλ-λεγὲν ποσὸν ἐκ τῶν εἰσφορῶν τῶν εὐσεβῶν ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου ἀνῆλθεν εἰς δοχ. 83,099.20, ἐξ ὧν ἀπεστάλησαν τῷ Μακαριωτάτῳ Πατρὶ ἀρχῆ Ἱεροσο-λύμων εἰς πρώτην δόσιν δοχ. 60,072 (ἦτοι λίραι Ἀγ-γλίας 250), εἰς δευτέραν δόσιν δοχ. 8,750 (ἦτοι λί-ραι Ἀγγλίας 39 4]8), ὑπολείπονται δὲ δοχ. 14,277.20, ὧν 500 προσέρονται ἐκ προσόδου κτήματος τοῦ Πα-ναγίου Τάφου ἐν Πέτρα τῆς Ἐπαρχίας Μηθύμνης, μερίμνη τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μηθύμνης κ. Διο-νυσίου εἰσπραχθείσης καὶ ἀποσταλείσης τῷ Μακ. Ἀρ-χιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν.

— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος πολλάκις, ἐσχάτως δὲ καὶ ἐν ὀλομελείᾳ τῆς Ἱεραρχίας, ἐπελήφθη τοῦ ζητήματος τῶν ἐν Ἀμερικῇ ὀρθοδόξων ἑλληνικῶν παροικιῶν, ἀλλὰ πρὸς λύσιν αὐτοῦ ἀπαιτεῖται συνεννόησις μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, μὴ ἐπιτευχθεῖσα μέχρι τοῦδε, ἔνεκα τῶν ἀνωμάτων περιστάσεων. Ἐλ-πίζεται ὅμως ὅτι δὲν θὰ βραδύνη αὕτη, ὅτε καὶ θὰ καταστῆ δυνατὴ ἡ λήψις σχετικῆς ἀποφάσεως. Πρὸ τοιαύτης ἀποφάσεως δὲν δύναται νὰ δοθῇ ἀπάν-τησις εἰς τὰ κατ' αὐτὰς ληφθέντα ἀλλεπάλληλα τηλε-γραφήματα καὶ τὰς αἰτήσεις Κοινοτήτων καὶ ἰδιω-τῶν ἐξ Ἀμερικῆς πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

— Ἀπεστάλη τῇ 4 Μαρτίου ὑπὸ τοῦ Μακ. Πρόε-δρου τῆς Ἱ. Συνόδου πρὸς τοὺς σεβ. Ἱεράρχας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἡ ἐξῆς περὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος τηλεγραφικὴ ἐγκύκλιος: «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συμφώνως τῇ ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπεδέχθη τὴν ὀρισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διόρθωσιν τοῦ Ἱου-λιανοῦ ἡμερολογίου, καθ' ἣν ἡ 10 Μαρτίου τοῦ ἑορ-τολογίου θὰ λογισθῆ καὶ θὰ ὀνομασθῆ 23. Τὸ ἑορ-τολόγιον καὶ τὸ Πασχάλιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλη-σίας μένουσιν ἀμετάβλητα. Αἱ ἀκίνητοι ἑορταὶ θὰ ἑορτάζωνται κατὰ τὰς ἀνέσθεν ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καθωρισμένας ἡμέρας. Κατὰ τὸ ἔτος μό-νον τοῦτο, ἐξαιρετικῶς, τῇ Β' Κυριακῇ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς θὰ συνεορτασθῆ ἡ μνήμη τῶν ἁγίων τῶν ἡμερῶν 10—23 Μαρτίου τοῦ ἑορτολογίου. Τὸ

Πάσχα καὶ αἱ ἄλλαι κινηταὶ ἑορταὶ θὰ τελεσθῶσι κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πασχαλίου, ὀνομαζομένας μόνον δὲ τῶν ἡμερομηνιῶν τοῦ διορθωθέντος καὶ ἐν χρήσει τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὄντος Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἥτοι τὸ Πάσχα θὰ ἑορτασθῇ τῇ 27ῃ Ἀπριλίου. Κατὰ ταῦτα ἀπὸ τῆς 23ης ἀρξαμένου μηνὸς Μαρτίου ἐν θὰ ὑπάρχη ἡμερολόγιον ἐν Ἑλλάδι διὰ τε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πολιτείαν. Ἐπεξηγηματικὴ ἐγκύκλιος ἀποστέλλεται».

— Εἰς ἀπάντησιν ἐρωτημάτων τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Ἡλείας 1) ἐὰν οἱ ἀπόφοιτοι τοῦ Διδασκαλείου καὶ ἐπὶ ἑξάμηνον ἀσκηθέντες εἰς τὸ κατὰ τὸν 1433 νόμον ἰδρυθέν ἐν τῇ Ριζαρείῳ Ἐκκλησ. Σχολῇ ἱερατ. φροντιστήριον, ἢ εἰς Ἱερατικὴν Σχολὴν ἐπὶ τριετιᾶν φοιτήσαντες δύνανται νὰ χειροτονηθῶσιν εἰς ἐνορίας, ἐχούσας πληθυσμὸν κάτω τῶν 40.000 κατοίκων καὶ ἄνω τῶν 3.000, ἐπίσης δὲ 2) ἐὰν οἱ ἀπόφοιτοι τῶν πλήρων Ἱερατ. Σχολῶν Ἀρτης καὶ Τριπόλεως δύνανται νὰ ἐξομοιωθῶσι πρὸς τοὺς ἀποφοίτους τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, ἐδηλώθη, ὅτι τοῦ ἄρθρου 66 ἐδαφ. β' τοῦ ἀπὸ 28 Δεκεμβρίου 1923 Νομοθ. Διατάγματος, περὶ ἐνοριακῶν καὶ ἐφημεριῶν, μὴ περιλαβόντος τοὺς ἔχοντας τὰ ἐν τῷ α'. ἐρωτήματι ἀναφερόμενα προσόντα, τῶν δὲ πλήρων Ἱερατ. Σχολῶν Τριπόλεως καὶ Ἀρτης οὐσῶν δημοσίων Ἱερατ. Σχολῶν, μηδεμιᾶς δὲ εἰσέτι ὑπαρχούσης Ἱερατ. Σχολῆς ὁμοταγοῦς πρὸς τὴν Ριζαρείον τοιαύτην, οἱ κεκτημένοι τὰ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ἐρωτήμασι προσόντα δύνανται νὰ χειροτονηθῶσιν εἰς πόλεις καὶ κώμας, ἐχούσας πληθυσμὸν μέχρι τριῶν μόνον χιλιάδων κατοίκων κατὰ τὸ ἐδαφ. 3 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου.

— Ὡρίσθη ἡ 28 Μαρτίου ὡς ἡμέρα συνεδρίας τοῦ δευτεροβαθμίου Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν καὶ ἐκλήθησαν οἱ Σ. Σ. Μητροπολίται Σύρου, Θήρας, Ὑδρας, Θηβῶν, Παροναξίας, Κορινθίας, Χαλκίδος καὶ Καρυστίας ἵνα μετὰσχῶσι τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Προέδρου τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν.

— Ἐκοινοποιήθη τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἢ ἀπόλυσις τῶν τέως Γραφῶν αὐτῆς Εὐδ. Γαλαξίδου καὶ Ἀντ. Μακρυγιάννη ὡς καταργηθεισῶν τῶν θέσεών των.

— Ἐξελέγη Σύμβουλος τῆς Ἱ. Μονῆς Φανερωμένης Κορινθίας ὁ ἱερομόναχος αὐτῆς Ἰωακείμ Γκούμας.

— Ἐξελέγη διὰ μίαν πενταετιᾶν Ἑγουμ)λιον τῆς Ἱ. Μονῆς Κάτω-Παναγιᾶς Ἀρτης ἐκ τῶν Εὐθ. Χατσαλιᾶ, Ἑγουμένου, καὶ Δωροθέου Χανταλούκα καὶ Νικάνδρου Σκουτέρη, Συμβούλων.

— Διωρίσθη Ἑγουμ)λιον τῆς Ἱ. Μονῆς Προφ. Ἡλιοῦ Θήρας διὰ μίαν δετιᾶν ἐκ τῶν Θεοφίλου Βενιέρη, Ἑγουμένου, καὶ Γαβριὴλ Ἀρδαβάνη καὶ Διονυσίου Ἀργυροῦ, Συμβούλων.

— Διὰ Β. Δ. τὸ χωρίον Κρόκοβα—Καλαβρύτων ἀπήρτισεν ἰδίαν ἐνορίαν, τὸ δὲ χωρίον Μουρτάρι—Καρυστίας, ἀποσπασθὲν τῆς ἐνορίας Κουρβίκου, ὑπῆχθη εἰς τὴν ἐνορίαν Ὁρίου.

— Διωρίσθησαν ἱεροδιάκονος τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἱεροῦ ναοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος ὁ Παγκράτιος Ἰβηρίτης, προσωρινὸς ἐφημέριος τοῦ ἐνταῦθα ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, ὁ Φιλήμων Βλαχόπουλος, ἱεροδιάκονος τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων (Ψυρρῆ) ὁ Χρυσόστομος Τσιττερίδης, προσωρινὸς ἐφημέριος τοῦ παρεκκλησίου «ὁ Ἅγιος Στυλιανὸς» ὁ ἱερομόναχος Φώτιος Λαυριώτης, τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἱεροῦ ναοῦ Ἁγίου Διονυσίου ὁ αἰδεσ. Μιχ. Τσαγκρίδης, ἱεροδ. τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἱεροῦ ναοῦ Ἀγ. Δημητρίου ὁ Πολύκαρπος Λιώσης, ὃν ἐντολῇ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἐχειροτόνησε τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὁ ἐν Πειραιεῖ Ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Σεβ. Μητροπολίτης Μυριοφύτου κ. Καλλίνικος.

— Ἐξεδόθη Ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς ἐνορίτας τῶν ἱερῶν ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἵνα συνερχόμενοι τὴν 30ὴν Μαρτίου ἐ. ἐ. ἐκλέξωσι τὰ λαϊκὰ μέλη τῆς ἐνοριακῆς Ἐπιτροπείας τοῦ ἱεροῦ ναοῦ αὐτῶν, συμφώνως τῷ νέῳ περὶ ἐνοριῶν νόμῳ.

— Πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, προεδρευόμενον ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Βοηθοῦ Ἐπισκόπου Ταλαντίου, διαβίβασε τὸ ἐξῆς πρακτικὸν αὐτοῦ: «Ὁ Θεοφιλέστατος πρόεδρος ἀνακοινοῖ εἰς τὸ Συμβούλιον, ὅτι ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν, ἔχουσα ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 98 τοῦ περὶ ἐνοριῶν Νόμου, καθ' ὃ αἱ πρῶται ἐκλογαὶ τῶν ἐνοριακῶν Ἐπιτροπειῶν ἔδει νὰ ἐνεργηθῶσιν ἐντὸς τοῦ πρώτου τριμήνου, ἀπὸ τῆς ἐνάρεξως τῆς ἰσχύος τοῦ Νόμου τούτου, προσκήρυξεν εἰς ἅπασαν τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ἐκλογὴν τούτων, τὴν 30 Μαρτίου. Ἐπειδὴ ὅμως κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ ἰδίου Νόμου, ἐκλογεῖς εἶναι οἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς τοὺς καταλόγους τῶν ὑποχρεωτικῶν εἰσφορῶν, αἱ αἱ ὑποχρεωτικαὶ δ' αὐταὶ εἰσφοραὶ, κατὰ τὸ ἄρθρον 39, πρέπει νὰ καταβληθῶσιν ἐντὸς τοῦ πρώτου τριμήνου τοῦ 1924, πράγμα ὅμως ὅπερ δὲν ἐγένετο, κατὰ τὰς ὑπαρχούσας ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πληροφορίας, καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν, οὔτε δύνανται νὰ γίνῃ μέχρι τῆς ὀρισθείσης ἡμέρας διὰ τὴν ἐκλογὴν, τὸ Συμβούλιον ἀκοῦσαν ἀπεφῆνατο ταδε: Ἀναγνωρίζει τὸ δύσκολον τῆς εἰσπράξεως τῆς

εισφορᾶς ταύτης μέχρι τοῦ χρόνου τῆς ἐκλογῆς, καὶ ἔχον ὑπ' ὄψει τὴν παράγραφ. 6 τοῦ ἄρθρου 39, ὁρίζει δι' ὅλην τὴν περιφέρειαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, χρόνον εἰσπράξεως τῆς εἰσφορᾶς, μέχρι τέλους Μαΐου, διὰ τὸ τρέχον ἐνοριακὸν ἔτος, καὶ ἐπομένως δύναται νὰ γίνῃ ἐγγραφῆ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐκλογέων ἐνοριτῶν, μὴ εἰσενεγκόντων εἰς ἐτι τὴν ἐκ τοῦ Νόμου ὀριζομένην εἰσφορᾶν.»

—Τῇ παρελθούσῃ Τετάρτῃ ἀπεβίωσεν ὁ ἐφημέριος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Εὐστάθιος Κοντογεωργάκης.

—Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε τῇ μὲν παρελθούσῃ Πέμπτῃ τῆς μεγάλῃς Ἐπιτροπείας ἐπὶ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγ. Διουσιίου τῇ δὲ Παρασκευῇ τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Οἴκου τῶν Τυφλῶν.

—Τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κατὰ τὴν ὥραν τῶν λαϊκῶν διαλέξεων ὠμίλησεν ὁ Σ. Μητροπολίτης πρ. Πελαγονείας κ. Χρυσόστομος μὲ θέμα: Πόθεν πηγάζει ἡ ἀληθῆς εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου.

—Τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Συνδέσμου Ἀθηνῶν ἐτελέσθη τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου ἱδρυτοῦ αὐτοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Γερμανοῦ Καλλιγᾶ, τῶν εὐεργετῶν καὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, τελέσας τὴν θείαν Λειτουργίαν καὶ μετ' αὐτὴν τὸ μνημόσυνον, ὠμίλησεν ἐξάρας τὸ ποιμαντικὸν ἔργον καὶ τὴν ἀρχιερατικὴν καθόλου δρᾶσιν τοῦ προκατόχου αὐτοῦ, προτρέψας ἐν τέλει τὸν ἱερὸν Σύνδεσμον ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς προσδοκίας καὶ τοὺς ἱεροὺς σκοποὺς τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτοῦ.

—Τὴν μεταμεσημβρίαν τῆς παρελθούσης Τρίτης ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κατελθὼν εἰς Πειραιᾶ ἐν συνοδείᾳ τοῦ προϊσταμένου τῆς Ἀγγλικῆς Ὀργανώσεως «Διασώσεως παίδων» καὶ Περιθάλψεως προσφύγων ἐν Ἑλλάδι κ. Α. Fernie καὶ τῶν μελῶν τοῦ ἐν Πειραιεὶ τμήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος, ἐξήτασε λεπτομερῶς τὴν φιλάνθρωπον δρᾶσιν τῆς Ἀγγλικῆς Ὀργανώσεως καὶ ἐπεσκέφθη τὰς ἐγκαταστάσεις παίδων καὶ γυναικῶν προσφύγων, παρέστη δὲ καὶ κατὰ τὴν διανομὴν τροφῆς. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐξέφρασε τὴν μεγάλην αὐτοῦ εὐχαρίστησιν πρὸς τὸν κ. Fernie καὶ πρὸς τὰ μέλη τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος, μετ' αὐταπαρηγήσεως ἐργαζομένους ὑπὲρ τῶν προσφύγων.

—Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος διέθεσεν ἐκ τοῦ Γεν. Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ποσὸν

δραχμῶν 10,000 ὑπὲρ τῶν προσφύγων Στρολόγου—Χαλκιδικῆς, στερουμένων τῶν πάντων.

—Ἐπανάλαβε τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ τὸ καὶ ἄλλοτε ἐκδιδόμενον ἐν Σύρῳ περιοδικὸν «Χριστιανικὸς Κόσμος», διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σύρου καὶ Τήνου κ. Ἀθανασίου. Τὸ περιοδικὸν τοῦτο, χαρακτηρὸς θρησκευτικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ οἰκογενειακοῦ, εἶναι νῦν ὄργανον τῆς Ἀ' Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος Σύρου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἡ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐκδοθεῖσα κανονικὴ καθαιρέσις τοῦ ποτὲ ἱερέως Εὐθυμίου ἀνεκoinώθη πρὸς πάσας τὰς ὀρθοδόξους Ἀυτοκεφάλους Ἐκκλησίας καὶ πρὸς τὴν Νομαρχίαν Κωνσταντινουπόλεως. Εἰς τὴν τελευταίαν δὲ ταύτην ἀνεκoinώθησαν καὶ αἱ ἀπειλαὶ τοῦ Εὐθυμίου κατὰ τῶν Πατριαρχείων, ἐξήτει δὲ ὁ Πατριάρχης νὰ ληφθῶσι τὰ ἐνδεικνύμενα προστατευτικὰ μέτρα. Ὁ Νομάρχης παρέπεμψε τὸ ζήτημα εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν. Κατὰ τὴν Τουρκικὴν ἐφημερίδα «Μουστεκίλ» ὁ καθαιρεθεὶς Εὐθύμιος ὑπέβαλε εἰς τὴν Τουρκικὴν Κυβέρνησιν αἰτήσιν, ἐν ἧ ἀναφέρει καὶ τάδε: «Ἄν ἡ Κυβέρνησις ἐξηκρίβωσε τὴν προδοσίαν τῶν κατεχόντων σήμερον τὸ Πατριαρχεῖον, θὰ ἀντικαταστήσω αὐτοὺς μὲ τοὺς πνευματικοὺς ἀρχηγούς, τοὺς ὁποίους θὰ φέρω ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν».

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 10 Φεβρουαρίου κατήρτισεν Ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Κυζίκου, Νικαίας καὶ Νεοκαισαρείας μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκοπάρχου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἵνα ὑποβάλλῃ σχετικὴν εἰσήγησιν ἐπὶ τῆς προτάσεως τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας περὶ συγκροτήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

—Ἡ Τουρκικὴ ἐφημερίδα «Βατάν» ἐν ἄρθρῳ αὐτῆς περὶ τῆς ἐρευνῆς εἰς τὸ Πατριαρχικὸν Τυπογραφεῖον, διεξαχθείσης ὑπὸ τῆς Τουρκικῆς Ἀστυνομίας, ἰσχυρίζεται ὅτι εὐρέθησαν διάφορα ἐνοχοποιητικὰ ἔγγραφα, ἐν οἷς καὶ ἐπιστολὴ τοῦ νῦν Οἴκου Πατριάρχου, ὅτε ἦτο Μητροπολίτης Χαλκηδόνας, δι' ἧς ἐξύβριζε δῆθεν τοὺς Τούρκους.

—Κατὰ πληροφορίας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐλήφθησαν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἔγγραφα τῶν Κοινοτικῶν Ἀρχῶν Ρόδου ἐκθέτοντα τὴν στάσιν αὐτῶν τε καὶ τῆς Ἱταλικῆς Κυβερνήσεως ὡς πρὸς τὴν μετάθεσιν τοῦ Μητροπολίτου κ. Ἀποστόλου ἐκ Ρόδου. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισε νὰ ἀναβληθῇ ἡ τέλεισις τῆς εὐχαριστίας τοῦ ἐν λόγῳ Ἱεράρχου, ὡς Μητροπολίτου Βεργίας, καθὼς καὶ πᾶσα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἀπόφασις μέχρι διακανονίσεως τοῦ ζητήματος μετὰ τῆς Ἱταλικῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβείας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Κατὰ τὸν «Πάνταινον» Ἀλεξανδρείας, τῆ 31 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. συνήλθον ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Καίρου ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου κ. Φωτίου ἅπαντες οἱ Σεβ. Ἀρχιερεῖς τοῦ Θρόνου καὶ ἠσχολήθησαν ἐπὶ θεμάτων, ἀναφερομένων εἰς τε γενικά τῆς καθόλου Ἐκκλησίας συμφέροντα καὶ εἰς σχετικά πρὸς τὴν Ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν Ἀλεξανδρείας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Κατὰ πληροφορίας ἐκ Νέας Ὑόρκης ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Φιλαδελφείας κ. Γκάλαντ, τῆς Ἐπισκοπιακῆς Ἐκκλησίας, ἀπέλυσε Ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς Ἀμερικανοὺς ὑπὲρ οἰκονομικῆς βοήθειας τοῦ Παναγίου Τάφου. Πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἔρανου συνεργάζονται κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἐπισκόπου Νέας Ὑόρκης κ. Μάνιγκ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Διὰ γράμματος αὐτῆς πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἡ Σερβικὴ Κυβέρνησις ἀνεκοίνωσε, ὅτι φρονεῖ, ὅτι μετὰ τὰ μεγάλα παγκόσμια γεγονότα ἐνδείκνυται νὰ συγκληθῇ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἐζήτησε δὲ τὴν περὶ τούτου γνώμην τοῦ Πατριαρχείου. Ἡ Σερβικὴ Κυβέρνησις προτείνει ὡς τόπον συγκλήσεως τὴν Νύσσαν, δηλοῖ δὲ ὅτι ἀναλαμβάνει νὰ βοηθήσῃ ὕλικῶς τὴν σύγκλησιν τῆς Συνόδου.

ΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΝΑΟΙ ΕΝ ΠΟΛΩΝΙΑ

Κατὰ τὰς ἐφημερίδας τῆς Βαρσοβίας, ἐκ τῶν μέχρι τοῦ 1914 σωζομένων καὶ λειτουργούντων ἐν Βαρσοβίᾳ ὀρθοδόξων ναῶν περιεσώθησαν σήμερον μόνον τρεῖς: ὁ τῆς ἑλληνικῆς ἐν Ποδβάλλη ναός, ὁ ἐν Πράγα καὶ ὁ ἐν Βόλῃ ναός τοῦ νεκροταφείου. Οἱ λοιποὶ ναοὶ ἢ ἀπεγυμνώθησαν ἢ μετεβλήθησαν εἰς ναοὺς λατινικοῦς.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐδημοσιεύθη πρὸ τινος ἐξ ἡμεμισημένου γαλλικῆς πηγῆς τὸ περίφημον τηλεγράφημα, περὶ τὸ ὁποῖον τοσοῦτος εἶχε γείνει θόρυβος ἅμα τῆ ἀνακοινώσει του, τῷ 1919, εἰς τὸν γαλλικὸν τύπον. Τὸ τηλεγράφημα τοῦτο ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ρώμη, 21 Ἰουλίου 1914. Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν. Μόναχον. — Ὁ Πάπας ἐπιδοκιμάζει τὴν κατὰ τῆς Σερβίας ἐπίθεσιν τῆς Αὐστρίας. Ἐν περιπτώσει πελέμου δὲν πιστεύει εἰς τὴν ἰσχύν τῶν στρατῶν τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Γαλλίας. Ὁ Καρδινάλιος-γραμματεὺς ἐπιτίθει, ὅτι ταύτην τὴν φερόν ἡ Αὐστρία δὲν θὰ ὑποχωρήσῃ, διερωτᾶται δὲ πότε, ἐπὶ τέλους, ἄλλοτε θὰ ἠδύνατο νὰ πολεμήσῃ, ἐὰν δὲν δύναται οὔτε ν' ἀποφασίσῃ νὰ καταπνίξῃ ἐνόπλιως τὴν ξένην ὑποκίνησιν, ἣτις ἤγαγεν εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ διαδόχου καὶ κατὰ τὴν σημερινὴν

κατάστασιν τῶν πραγμάτων ἀπειλεῖ καὶ αὐτὴν αὐτῆς τὴν ὑπόστασιν. «Ἐν ταῖς δηλώσεσι ταύταις εἶνε καταφανῆς ὁ πρὸ τοῦ Πανσλαβισμοῦ φόβος τῆς Ρωμαϊκῆς Κουρίας». Αἱ ρωσικαὶ «Ἐκκλησ. Εἰδήσεις» σχολιάζουσαι τὸ πρᾶγμα ἐπάγονται, ὅτι τὸ γεγονός τῆς κατὰ τὰς ἡμέρας ἀκριβῶς ταύτας δημοσιεύσεως ὑπὸ ἡμιεπισήμου γαλλικῆς πηγῆς τηλεγραφήματος, ἥδη τῷ 1919 δημοσιευθέντος ἐν τῷ γαλλικῷ τύπῳ, εἰπτε φῶς ἀρκετὸν εἰς τὰς σχέσεις, αἵτινες ἀπὸ τινος παρατηροῦνται μεταξὺ Γαλλίας καὶ Βατικανοῦ. Πράγματι δ' ἀπὸ τινος χρόνου ὄργανά τινα τοῦ Γαλλικοῦ τύπου ἐποίησαν ὠρισμένους ὑπαιτιγμοὺς περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς μὴ ἀντικαταστάσεως τοῦ ἀποχωρήσαντος ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Βατικανῷ ἀντιπροσωπεύσεως τῆς Γαλλίας πρεσβευτοῦ αὐτῆς κ. Ζοννάρο.

Ἐνεκα τοῦ χωρισμοῦ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας ἐν Γαλλίᾳ εἶχον ὀργανωθῆ κατ' ἐπαρχίας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ Ἐκκλησιαστικὰ Σωματεῖα, ἀποβλέποντα εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας ἐν Γαλλίᾳ. Τὰ Καταστατικά ὑπεβλήθησαν πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὴν Α. Ἀγιότητα τὸν Πάπαν, ὅστις καὶ ἀπέλυσε ἐσχάτως σχετικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς Ἀρχιεπισκόπους καὶ Ἐπισκόπους τῆς Γαλλίας. Ἐν αὐτῇ ὁ Πάπας γράφει, ὅτι, καίτοι δὲν ἐπετρέπετο αὐτῷ νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς χαραχθείσης ὑπὸ Πίου Ι' ὁδοῦ περὶ τῆς θείας συστάσεως καὶ τῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας, οὐχ ἦν τὸν ὅμως ὀφείλε νὰ δώσῃ τὰς νομίμους καὶ ἀσφαλεῖς ἐγγυήσεις ἵνα ἀπομακρύνῃ τὸν κίνδυνον ἀπογυμνώσεως τῶν Σωματείων ἀπὸ τῶν νομίμων δικαίων των, ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἄνθρωποι ἐχθροὶ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀνελάμβανον τὴν διακυβέρνησιν τῆς Δημοκρατίας. Διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἀποδοκιμάζει μὲν ὁ Πάπας διὰ τῆς ἐπιστολῆς αὐτοῦ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ κατ' ἐπαρχίας Σωματεῖα (Associations Diocésaines) καὶ ἐπιτρέπει αὐτὰ δοκιμαστικῶς, ἀπέχει ὅμως τοῦ νὰ συστήσῃ ὁλητῶς τὴν ἰδρυσιν αὐτῶν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Τῆ 15ῃ λήξαντος μηνὸς Φεβρουαρίου ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου λίθου τοῦ παρὰ τὴν ἁγίαν Παρασκευὴν ἐν Κύπρῳ ἰδρυομένου Ἀρμενικοῦ Ὁρφανοτροφείου, οὗ ἡ ἀνέγερσις καὶ ἡ συντήρησις ὀφείλεται εἰς τὴν μεγάλην δωρεάν τῶν ἀδελφῶν Μελκονιάν. Κατὰ τὴν τελετὴν παρῆσαν ὁ Ἀρμοστής Κύπρου, ἅπαντες οἱ Τμηματάρχαι ἐν ἐπισήμῳ στολῇ, ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου, ὁ Ἡγούμενος Κύκκου ὁ ἀρμενικὸς Κληρὸς καὶ πλείστοι ἄλλαι ἐξέχουσαι πολιτικαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαὶ προσωπικότητες. Ἡ κατάθεσις τοῦ θεμελίου λίθου ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ Ἀρμοστοῦ.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ξενιάς

Προκηρύττει ὅτι

Ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοετοῦς ἐνοικιάσεως, πρὸς ἐμφύτευσιν καπνοῦ οἱ ἐν θέσει «Χοροστάσι» «Καρβουνάρη» Κήπια (Σκύρης) καὶ 8 στρέμ. ἐκ τοῦ ἀγροῦ Τσελεπῆ τῆς περιφέρειας Ἁγίας Τριάδος καὶ Σούρης ἀγροὶ τῆς Ἱ. Μονῆς Ξενιάς κατὰ τὰ γνωστὰ αὐτῶν ὄρια καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 18 ἐ. ἔ. συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται ἐν τε τῷ γραφείῳ τοῦ Συμβολαιογραφοῦντος Εἰρηνοδίκου Ἀχιλλεῖου καὶ τῆς Μονῆς Ξενιάς.

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Σκύρῃ τῇ 10ῃ Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἀπὸ τῆς 10ῆς μέχρι τῆς 12ῆς ὥρας τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογραφοῦντος Εἰρηνοδίκου Ἀχιλλεῖου καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται συνολικῶς δι' ἕκαστον ἀγρὸν ὡς ἐξῆς 1) διὰ τὴν ἐν θέσει Χοροστάσι δραχ. 16000. 2) διὰ τὸν ἐν θέσει Καρβουνάρη δραχ. 1750.— 3) διὰ τὰ Κήπια (Σκύρης) δραχ. 450.— καὶ 4) δι' 8 στρέμματα τοῦ ἐν θέσει Τσελεπῆ ἀγροῦ δρ. 1600.

Οἱ πλειοδῶται ὀφείλουσι κατὰ τὴν ὥραν τῆς δημοπρασίας νὰ καταθέσωσιν εἰς τοὺς διενεργοῦντας αὐτὴν, λόγῳ ἐγγυοδοσίας, τὸ ἡμισυ τοῦ ἐνοικίου τοῦ ἀγροῦ δι' ὃν ἤθελον ἀναδειχθῆ τοιοῦτοι, ἄλλως εἶνε ἀπαράδεκτοι ὡς ἀπαράδεκτος τυγχάνει καὶ πᾶσα δι' ἀναφορᾶς προσφορὰ ἀνευ ἐγγυοδοσίας.

Οἱ ὀφειλέται τῆς Μονῆς ἐκ προηγουμένων μισθώσεων δὲν γίνονται δεκτοὶ εἰς τὴν δημοπρασίαν.

Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ξενιάς τῇ 25 Φεβρουαρίου 1924.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον
Ἀμβρόσιος Ἀνδρεάδης Ἡγούμενος
Βενέδικτος Παπανικολάου
Γαβριὴλ Μιχαλόπουλος

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιάς

Προκηρῶσσει ὅτι

Ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοετοῦς ἐνοικιάσεως πρὸς ἐμφύτευσιν καπνοῦ οἱ περίξ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιάς κείμενοι ἀγροὶ αὐτῆς καὶ εἰς θέσεις 1) Γελαδομάνδρι-Καστροῦλι 2) Μύλος 3) Φυταριᾶς Ἁγίου Γεωργίου-Γιδομάνδρι-καλύδες, 4) Φυταριᾶς-Γελαδομάνδρι-Κοτρόνι καὶ 5) Μητσάρα-Θλιβερῆ (Κοκκωτῶν) κατὰ τὰ γνωστὰ αὐτῶν ὄρια καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 18 ἐ. ἔ. συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται ἐν τε τῷ γραφείῳ τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀλμυροῦ Βασ. Περδίκη καὶ τῆς Μονῆς Ξενιάς.

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀλμυρῷ τῇ 10 Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἀπὸ τῆς 12ῆς ὥρας τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀλμυροῦ Βασ. Περδίκη καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται συνολικῶς δι' ἕκαστον τμήμα ὡς ἐξῆς: 1) Γελαδομάνδρι-Καστροῦλι στρέμ. 18 δρ. 1800. 2) Μύλος στρέμ. 8 δραχ. 1000.— 3) Φυταριᾶς Ἀγ. Γεωργίου-γιδομάνδρι-καλύδες στρέμ. 7 δραχ. 700. 7) Φυταριᾶς-Γελαδομάνδρι-Κοτρόνι στρέμ. 5 1)2 δραχ. 825.— καὶ 5) Μητσάρα-Θλιβερῆ (Κοκκωτῶν) στρέμ. 3 1)2 δραχ. 250.

Οἱ πλειοδῶται ὀφείλουσι κατὰ τὴν ὥραν τῆς δημοπρασίας νὰ καταθέσωσιν εἰς τοὺς διενεργοῦντας αὐτὴν λόγῳ ἐγγυοδοσίας τὸ ἡμισυ τοῦ ἐνοικίου τοῦ ἀγροῦ δι' ὃν ἤθελον ἀναδειχθῆ τοιοῦτοι, ἄλλως εἶνε ἀπαράδεκτος, ὡς ἀπαράδεκτος τυγχάνει καὶ πᾶσα δι' ἀναφορᾶς προσφορὰ ἀνευ ἐγγυοδοσίας.

Οἱ ὀφειλέται τῆς Μονῆς ἐκ προηγουμένων μισθώσεων δὲν γίνονται δεκτοὶ εἰς τὴν δημοπρασίαν.

Ἐν Ἱ. Μονῇ Ξενιάς τῇ 25 Φεβρουαρίου 1924.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον
Ἀμβρόσιος Ἀνδρεάδης Ἡγούμενος
Βενέδικτος Παπανικολάου
Γαβριὴλ Μιχαλόπουλος

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ταλαντίου

Προκηρῶσσει ὅτι

Ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς ἐκποίησιν δώδεκα (12) ἀμνοὶ ἐρετεινοὶ τῆς Μονῆς Ταλαντίου κατὰ τοὺς ὅρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, ἧς ἀντίτυπα κατατέθησαν ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Κοινότητος Ἀρχαγαιῶν καὶ τῆς Μονῆς ἡμῶν.

Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Ναυπλίῳ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον ἀντιπροσώπου ἡμῶν καὶ τοῦ συμβολαιογράφου Ναυπλίου κ. Ἰωάννου Ν. Τσολακοπούλου τῇ 16ῃ Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἀρξομένη τῇ 10 π. μ. ὥρα καὶ λήξουσα τῇ 12ῃ τῆς μεσημβρίας τῆς ἰδίας ἡμέρας.

Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται δι' ἕκαστον ἀμνὸν δραχμαὶ πεντήκοντα (50).

Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ταλαντίου τῇ 27ῃ Φεβρουαρίου 1925.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον
Δωρόθεος Χρηστου Ἡγούμενος
Ἀνθιμος Σιατωρᾶς Σύμβουλος
Παρθένιος Πασπαλιάρη

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος τῶν Βουρῶν

Προκηρῶσσει ὅτι

Ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως τὸ ἐν τῇ πόλει Αἰγίῳ καὶ κατὰ τὴν συνοικίαν Ταξιαρχῶν κείμενον Μετόχιον τῆς Μονῆς. Ἐκ μίᾶς διορῶφου οἰκίας μετὰ δύο χαμοκελλῶν πρώτη προσφορὰ δρ. 18,000 γήπεδον προαυλίου καὶ περιβολίου ἐκ μέτρων τετραγωνικῶν 1787 × δραχ. 8 κατὰ τετραγωνικὸν μέτρον δρ. 14296. ἦτοι σύνολον δρ. 32 296. Ἔτερον γήπεδον εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν μέτρων τετραγωνικῶν 108 × δρ. 8 κατὰ μέτρον τετραγ. δρ. 864 καὶ ἕτερον γήπεδον εἰς ἰδίαν θέσιν μέτρων τετραγ. 26 × δρ. 8 κατὰ μέτρον τετραγ. δρ. 208.

Ἡ δημοπρασία γενήσεται τὴν δεκάτην ἔκτην (16) τοῦ μηνὸς Μαρτίου ἐ. ἔ. 1924 ἐν Αἰγίῳ καὶ ἐμπροσθεν τοῦ Συμβολαιογράφου τοῦ Συμβολαιογράφου Αἰγίου Χριστοῦ Γ. Κεφαλοπούλου ἐνεργουμένη ὑπὸ τοῦ ἰδίου Συμβολαιογράφου.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Ὁ ἡγούμενος Οἱ σύμβουλοι

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Καρακαλᾶ

Διακηρῶσσει ὅτι

Τὴν 23 Μαρτίου 1924, Κυριακῇ, 10—12 π.μ. ἐνεργηθήσεται εἰς τὸν συνήθη τόπον δημοπρασιῶν τῆς πόλεως Ναυπλίου, ἐνώπιον ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ταύτης καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Ἰωάν. Τσολακοπούλου, πλειοδοτικὴ δημοπρασία πρὸς ἐκποίησιν γωποῦ τοῦ παραχθισομένου κεφαλοτύρου τῆς ἰδίας Μονῆς ὀκαδ. 150. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται ποσὸν δραχμῶν δέκα πέντε (15).

Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Καρακαλᾶ τῇ 1 Μαρτίου 1924.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον
Γερμανὸς Τριανταφύλλου
Ἡοσίας Διαμαντῆς

Τύποις «Φοῖνικος» Σταδίου 38, Ἀθήναι